

Kraftudfoldelse!... For hvert nyt Blad, han tog frem af Rullen, voksede Beundringen for, hvad han her havde faaet udrettet.

Men bagved Overraskelsen og Selvbeundringen rørte der sig samtidig en anden Følelse, som kastede en Skygge over hans Tilfredshed og tilsidst helt formørkede den. Det var den skjulte Afmagtsfølelse, der allerede længe havde ligget og murret under Bevidstheden og været ligesom den sumpige Undergrund, hvorfra de senere Tiders mange blege Stemninger hos ham var skudt op. Uden at han endnu selv forstod det rigtig, var denne Følelse foreløbig det betydningsfuldeste Udbytte, han havde haft af sin lange Udenlandsfærd.

Han var bleven siddende i Tanker med den sidste Tegning foran sig. Og mens han saae for sig sin mørke, lille Nybodersbagstue, hans Ungdomsaars nøgne Arbejdscelle, hvor han havde staaet og fløjtet muntert over sit Tegnebrædt, skønt han mangel Gang knap havde haft Penge til Brød, — vaagnede der i ham en Art Hjemve efter hine Usseldoms-Aar med deres ukuelige Lívsmød, da Samvittighedens Trolde ikke om Natten nedrev, hvad Dagens Sejrshaab havde faaet opbygget; da Modgangen kun var en Spore mere, fordi den forøgede det trodsige Velbehag ved at vide sig miskendt og forurettet, — hin Tid, da han trods Sult og Gæld og lappede Bukser hver Dag sov ind som en Konge og vaagnede som en Gud.